

Josip Korpar

(1934.– 2007.)

s. Domagoja Ljubičić

U četvrtak, 18. listopada 2007. godine, u Svećeničkom domu u Zagrebu preminuo je u 74. godini života i 48. godini svećeništva umirovljeni svećenik Zagrebačke nadbiskupije Josip Korpar. Ukop pokojnikovoga tijela obavljen je u utorak, 23. listopada, u 15 sati na gradskom groblju Miroševac. Sprovodne je obrede u nazočnosti mnogobrojnih svećenika, poznanika te profesora i studenata Instituta za crkvenu glazbu predvodio mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski. Mješoviti zbor Instituta uzveličao je svojim pjevanjem posljednji ispraćaj našeg nezaboravnog tajnika uz osjećaj velike zahvalnosti za sve što je učinio, a napose za Institut. Misa zadušnica služila se nakon ukopa u župnoj crkvi Sv. Ivana apostola i evanđeliste u Cerju, gdje župom upravlja njegov brat vlč. Antun. Misno slavlje predvodio je mons. Vlado Košić, pomoćni biskup zagrebački.

Josip Korpar rođen je 1. ožujka 1934. godine u Sv. Iliji, kotar Varaždin, od oca Franje i majke Katarine. Osnovnu školu završio je 1945. u sv. Iliji, srednju je vjersku školu pohađao od 1945., a ispit zrelosti položio 1953. Studij teologije na Bogoslovnom fakultetu u Zagrebu započinj 1953., a

godinu kasnije odazivom u vojsku predkida studij. Kako se u vrlo ranoj dobi borio s teškom bolešću *spondiolitis zglobova*, njegovo zdravstveno stanje naglo se pogoršavalo, te je 1955. bio otpušten iz vojske. Po povratku nastavlja započeti studij teologije i 1960. apsolvira, a 9. 12. 1966. stječe diplomu s odličnim uspjehom. U međuvremenu je bio kapelan u župi sv. Nikole u Varaždinu i u Maloj Subotici, a godine 1965.-1966. zbog lošega zdravstvenog stanja odlazi na liječenje bratu svećeniku Augustinu u župu Orehovica.

Sv. Kongregacija za sjemeništa i sve-

učilišne nauke odobrava 15. 3. 1963. osnivanje Instituta za crkvenu glazbu. Taj službeni dokument bio je upućen nadbiskupu Franji Šeperu, a potpisao ga je kard. Cicognani (br. 2058/63). Tim činom sve je bilo spremno za otvaranje Instituta, koje je bilo službeno povjereno njegovom osnivaču mo. Albe Vidakoviću. I Institut je započeo radom 25. rujna 1963. Prvi tajnik Instituta bio je vlč. Branko Birt, koji je nažalost umro već 12. 4. 1966. Za jednog susreta tadašnji zagrebački nadbiskup Franjo Šeper predložio je vlč. Josipu, da na zahtjev ICG-a *privremeno*

no preuzme dužnost tajnika Instituta. Tako on 1966. preuzima ulogu tajnika, a to *privremeno* trajalo je »samo« 35 godina.

Osim što je vršio posao tajnika, od 1971. do 2001. godine obnašao je dužnost tehničkog urednika i tajnika časopisa za duhovnu glazbu *Sveta Cecilija*. Poznato je da su mnogi bili zadivljeni redovitim izlaženjem časopisa, a probleme na koje je nailazio na sebi je svojstven način uspijevaio riješiti i iznaći sredstva za tisak. Vrijeme komunizma nije poštedjelo nikoga pa ni njega; na prvom mjestu vladala je velika neimaština, no unatoč svemu uspijevalo se ići naprijed, a to je mogao postići samo onaj tko je, kao Joža Korpár, volio hrvatsku kulturno-duhovnu baštinu, napose glazbenu kulturu

vlastitog naroda, te ju je na taj način pokušavao oživjeti i sačuvati. Unatoč mnogih problema koji su bili prisutni u to vrijeme, svjedoci smo da ni danas nije puno lakše. Malo koji narod posjeduje tako vrijedan duhovni časopis kao što je *Sveta Cecilija*, koja obuhvaća područja znanstvenih izlaganja, izvješća o glazbenim događanjima u raznim biskupijama, a na poseban način donosi toliko tražene glazbene priloge. Ne smijemo zaboraviti njegov doprinos stvaranju liturgijske pjesmarice *Pjevajte Gospodu pjesmu novu*, Zagreb 1985., gdje je imao ulogu tehničkog urednika te se uspješno nosio sa zahtjevnošću tog pothvata.

Ima li itko da je kročio bivšim prostorima KBF-a, a da nije u prolazu susreo vlč. Josipa? Njegovo je lice uvijek

odražavalo osmijeh i postavljalo pitanje: kako si? Susreti, osobito s bivšim studentima, uvijek su bili ugodni i korisni, a sjećanja na protekle studentske dane budila su na neki način nostalgiju u svakom od nas.

Što reći o osobi kao što je vlč. Josip? Odlikovala ga je ljubav i neumornost u poslu unatoč teškoj bolesti koju je strpljivo podnosio. Njegovom smrću odlazi možda i ponajbolji lik tajnika i čovjeka, koji je uistinu volio Institut za crkvenu glazbu. Može se sa sigurnošću ustvrditi da je Institut bio privilegiran što je mogao imati osobu kao što je bio vlč. Josip. Vječna mu hvala i mir u gledanju lica Gospodnjega! Na nama je da ga ne prepustimo zaboravu i da po njegovu primjeru težimo boljoj budućnosti.

DRAGI NAŠ TAJNIČE JOŽICA

Ljudski životi čini se kao da se brišu iz zemaljskog prebivališta i ostaje samo jedna praznina koju ništa drugo ne može ispuniti, već samo uspomena i živo sjećanje. Na tebe i na tvoje djelo, na požrtvovni rad i neumorno zalaganje kao tajnika Instituta za crkvenu glazbu i tajnika našeg najstarijeg časopisa *Sv. Cecilija* ostat će trajne uspomene i uvijek svježije sjećanje. Tek mi sada smo svjesni što si sve učinio za Institut i časopis *sv. Cecilija* i što si činio svojom vedrinom, raspoloženjem, optimizmom, utječući

na profesore i studente unatoč svojoj teškoj bolesti i kadikad vrlo teškim stanjem po Institut. Nešto smo naučili od tebe ali još uvijek malo od one ustrajnosti i nevjerovatne snage za dobro djelo. Nitko tko te poznao neće zanijekati da se opraštamo od dobrog i predobrog čovjeka, uzornog svećenika i pravog Kristovog vjernika. Nisi ni svjestan bio koliko si svojim primjerom jednostavnog čovjeka koji je nosio biljeg bolesti plemenito utjecao na sve nas i pokazivao da za dobrotu i ljudsku plemenitost nije tjelesno savršenstvo uvjet već može biti poticaj za oplemenjivanje i jačanje ljudskog duha koji hranjem vjerom u Isusa Krista ne sustaje. Svim problemima pristupao si s tri otpjevana tona i doista unatoč svemu tvoj je život bio pjesma i psalmodijski usklik - *Gospodin je pastir moj ni u čem ja ne oskudjevam*. Uistinu vjerujemo da je tvoj plemeniti ali patnički život na zemlji našao ispunjenje u Bogu tvome Spasitelju, a nama ostaje tvoja slika jednostavnog, iskrenog i nadasve plemenitog čovjeka i tih poruka tajne ljudskog života i ljudske sreće koja ne zavisi ni o bogatstvu, ni časti ni vlasti već o ljubavi prema Bogu i čovjeku, a to si ti dragi Jožica svojim životom pokazao, hvala ti i neka ti je laka ova hrvatska zemlja, a ako nebeski korovi trebaju tajnika sigurno će tebe izabrati, jer boljeg neće naći. Dragoj rodbini želim božansku utjehu i snagu, a naš dragi Jožica neka počiva u Božjem krilu i miru. M.M